

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

ikke afvisende overfor tanken om, at sagen blev henvist til en voldgiftsret, måske med en anden sammensætning end foreslået af ministeren, samtidig med at voldgiftsrettens opgave blev nærmere præciseret. Det er disse tanker, som blev skitseret overfor arbejdsgiverne, og som nu i ændringsfor-slags form foreligger her for tinget.

Når arbejdsgiverne efter mange over-vejelser alligevel sagde nej til voldgift og tilrådte at lade konflikten gå sin gang, var dette sikkert ikke uden forbindelse med, at arbejdsgiverne forhandlede i mellem-tiden havde modtaget en solidarisk hilsen fra Landbrugsrådets præsident. Jeg ved ikke, hvorfra Hans Pinstrup har fået mandat til at tilbyde landboforeningernes og land-bohjemmenes solidaritet overfor arbejds-giverforeningens lockout; det er kun en lille del af landbrugets arbejdsgivere, der er medlemmer af arbejdsgiverforeningen, og var mejerierne ikke inddraget i lock-outen, var kun en ganske lille del af land-bruget blevet berørt af konflikten. Det yderst ejendommelige i situationen er jo også, at medens praktisk talt alle landmænd rammes økonomisk gennem standsnings af mejerierne, sælger en stor del af de store gårde, som er medlemmer af arbejdsgiverforeningen, og som er dem, landbrugskon-flikten er rejst overfor, fremdeles deres mælk til byerne til konsummælk, medens husmændene og den største del af gård-mændene, der ikke er i nogen konflikt-situation med deres medhjælpere og ar-bejdere, daglig må lide store økonomiske tab, fordi mejerierne er standset.

Synes Landbrugsrådets præsident ikke, det er at trække lidt for store vekslers på soli-dariteten hos de titusinder af mælkeleveran-dører, som ikke er medlemmer af arbejds-giverforeningen? Den håndfaste og velbe-grundede udtalelse, som husmandsforenin-gernes ledelse fremsatte i mandags, er jo også udtryk for, at det samlede landbrug ikke står bag aktionen med at standse mejerierne. Enhver kan da herefter se, at Landbrugsrådets præsident ikke har haft noget mandat til at tale på alle landbo-hjems vegne. Landboforeningerne og hus-mandsforeningerne, som ellers i den sidste tid til glæde for mange indenfor landbrugs-erhvervet har optrådt i fællesskab, har for-

mentlig ikke drøftet spørgsmålet om fælles optræden i denne sag; var det sket, havde det hele sikkert fået et andet forløb, og den enkelte landmand ville være blevet sparet for store økonomiske tab.

Det er ulykkeligt og urimeligt, at denne konflikt kom til udbrud. Ikke alene er store økonomiske værdier lagt øde til ingen verdens nytte, men skellet mellem land og by er i disse dage gravet dybere, og ond sæd er blevet sået, som kan vanskeliggøre op-nåelsen af den forståelse mellem befolk-ningsgrupperne, som er af stor betydning for vort demokratiske samfunds sunde ud-vikling. Enhver kan nu se, at konflikten er tabt for begge parter. Tilbage er — for hver dag, der går — store tab og megen ærgrelse for den enkelte landmand og store tab for landet og for samfundet.

Dette kan folketinget naturligvis ikke sidde stille og se på. Konflikten må bringes til afslutning. Fra i morgen tidlig må meje-rierne komme i gang og behandle leveran-dørernes mælk på normal vis, så der igen kan komme indtægt i landbohjemmene for den mælk, de ved nøjsommeligt arbejde fremskaffer dag for dag.

Desværre er de fire partier i udvalget ikke enige om, hvilken fremgangsmåde der bør anvendes, når det drejer sig om at standse strejker og lockouter; men jeg vil gerne, før jeg siger mere om det ændrings-for-slag, der er stillet af venstre og de kon-servative, sige et par ord om selve striden.

Uanset hvilket standpunkt man iøvrigt har til spørgsmålet om arbejdstidens ned-sættelse, kan det jo nok siges at være et noget mærkeligt tidspunkt, sagen rejses på, netop i år, da landbruget har så store van-skeligheder at kæmpe med. Det er imidertid efter de mellem parterne gældende over-enskomster en lovlig strejke fra arbejds-mandsforbundets side. Derimod er den frem-gangsmåde, arbejdernes organisation har valgt ved at erklære strejke overfor nogle enkelte udpegede arbejdsgivere, en meget usædvanlig fremgangsmåde, som jeg finder der med rette kan rejse kritik imod. En vilkårlighed i behandlingen af en organisa-tions medlemmer som den, der her er sket, hvor nogle enkelte uden nogen særlig be-grundelse får en slags stempel på sig i sammenligning med andre, er en frem-gangsmåde, der ikke kan forsvares, og som jeg